

HỒI THỨ TƯ

Vật Bí Ẩn Sau Tấm Linh Bài

Hấp Nguyên Công Phích Lịch Cao Nhân

G

ã thủ kiếm đứng che chắn ngay trước mặt nghĩa mẫu Sử Linh Yến:

- Tôn giá nếu sớm phát hiện tại hạ cùng nghĩa mẫu ắt hai nhân vật Trương Y Bình và Hà Thư Hoàn cũng sắp đến?

Nhưng nhân vật đối diện gã như không muốn dây dưa hoặc kéo dài thời gian:

- Tạm tha người chỉ là dò xét. Thế nên dù không có Vạn Niên Sâm Vương thì vật kia cũng đủ bù vào. Hãy mau bảo mục kia thực hiện theo lời ta. Hay cả hai thật sự muốn chết, để cuối cùng vật đó cũng không thể mang theo xuống cửu tuyền?

Gã bật cười:

- Nếu muốn đoạt vật, tôn giá trước hết hãy lấy mạng Phong Gia Liêm ta. Chuyện này không khó đối với tôn giá, sao cứ mãi chần chừ? Trừ phi chỉ có tôn giá lên đến đây một mình, vì manh tâm độc chiếm nên ngại sẽ gây kinh động. Đúng như thế chẳng? Ha ...Ha ...

Nhân vật nọ lao ập đến:

- Nếu đã biết như thế sao người còn dám gây kinh động? Vậy đừng trách ta độc ác. Hãy mau nạp mạng.

“Vù ...”

Gã cũng loang kiếm:

- Nghĩa mẫu mau chạy đi. Hài nhi nguyện liều chết ngăn cản đối phương. Xem kiếm.

“Ào ...”

Nhưng chính khung cảnh mờ tối làm gã khó thể nhận định chính xác phương vị cũng như những biến chiêu lợi hại của đối phương. Thế nên có một lực kình chấn ngay vào gã:

- Ta sẽ cho tiểu tử ngươi toại nguyện!

“Bùng!!”

Gã bị chao đảo, chực khuỵu xuống. Nhưng vào sát na tối hậu, vì phát hiện đối phương đang hung hãn quật kình vào nghĩa mẫu để đoạt vật, gã tận lực bình sinh bật kiếm:

- Không được hại nghĩa mẫu ta.

Kiểm của gã chạm mạnh vào đối phương.

“Soạt!”

Nhân vật nọ giật nảy người và vì quá động nộ nên quật ngoặc một kình nữa vào gã:

- Súc sinh thật đáng chết!

“Ầm!!”

Toàn thân gã chấn động, nhận thức dần tan biến, chỉ còn một ý niệm cuối cùng là bằng mọi giá phải giúp nghĩa mẫu bảo lưu tính mạng. Thế nên dù ngã gã vẫn cố tình ngã chúi về phía đối phương, tay quyết không rời thanh kiếm dường như hãy còn đang cận kề gần thật gần đối phương.

- A ...a ...

Gã nghe rõ đấy là tiếng gã kêu thét nhỏ dần nhỏ dần, cho đến lúc gã không còn nghe gì nữa vì đã hôn mê bất động.

- o O o -

Gã tỉnh lại và lập tức đưa mắt tìm quanh:

- Nghĩa mẫu?!

Lập tức có tiếng Sử Linh Yến hồi đáp:

- Ta ở đây. Nếu đã tỉnh lại, ngươi hãy tự đến chỗ ta, ăn một chút gì đó lót dạ, trong khi chờ ta tọa công viên mãn.

Gã lồm cồm ngồi dậy, ngạc nhiên vì phát hiện nằm gần gã còn có thêm một thi thể khác. Và không cần lên tiếng hỏi gã cũng nhận biết đấy là thi thể của nhân vật toan sát hại nghĩa mẫu gã để đoạt mảnh da thú vô dụng, đồng thời cũng hiểu vì sao nghĩa mẫu gã nếu cần tọa công trị thương lại chọn một chỗ cách xa gã, lẽ ra thay vì nên ngồi gần gã.

Gã quan sát thi thể và nhún vai thở dài, đoạn lặng lẽ thu lại thanh kiếm cho đến tận lúc này vẫn còn cắm sâu vào ngực của thi thể.

Gã di chuyển và ly khai gian từ đường, cuối cùng tìm thấy nghĩa mẫu quả nhiên đang ngồi tọa công dưỡng thương ở ngay gian phòng bên cạnh. Và lúc thoát bước vào, gã nhìn thấy ngay một vài đĩa thức ăn rõ ràng được nấu vội, cũng đã nguội lạnh từ lâu.

Gã ngồi xuống ăn với tâm trạng chẳng vui chẳng buồn. Và nếu không vì quá đói ắt gã cũng chẳng thiết ăn.

Đang lúc uể oải ăn trong dáng vẻ mơ màng, gã chợt nghe tiếng nghĩa mẫu gã lên tiếng:

- Ta ngỡ bấy nhiêu đó không đủ cho người ăn, người không đói ư? Có phải cũng là một trong các thể chất kỳ lạ của người?

Gã chau chấu nhìn Sử Linh Yến:

- Nghĩa mẫu đã hoàn toàn hồi phục?

Sử Linh Yến cười không ra cười:

- Ta không được như người, có thể tự hồi phục cho dù chẳng cần đan dược hoặc trải qua thời gian đôi ba ngày tọa công trị thương. Bây giờ ta mới hiểu vì sao Lưu Vạn Thế vẫn mãi cứ lo ngại về phần người.

Gã chợt nghe ghen lời:

- Nghĩa mẫu vẫn chưa hết nghi ngờ hài nhi?

Sử Linh Yến cố tình nhìn lảng sang hướng khác:

- Người đã liều chết cứu mạng ta, lẽ nào ta không thấu hiểu để mãi nghi ngờ. Nhưng thôi, đừng nhắc lại chuyện đó làm gì. Ý ta muốn biết người định tâm đến lúc nào sẽ ly khai? À, mà còn điều này nữa, thiết nghĩ nếu ta không nói ắt hẳn người chẳng bao giờ nhận ra. Đây là lần này người hôn mê những ba ngày. Trong thời gian đó có thể bảo tịnh không có ai khả nghi xuất hiện. Ta hy vọng bây giờ

đã tỉnh lại người vẫn bình ổn. Trừ phi những thể chất kỳ lạ đang dần dần lìa bỏ người.

Gã nghe thật buồn:

- Thi thể cạnh hài nhi lúc này đã mềm nhũn, cộng thêm những đĩa thức ăn thật sự nguội lạnh, và còn nữa là trạng thái khôi phục của nghĩa mẫu, tất cả đã cho hài nhi biết bản thân bị hôn mê bao lâu. Nhưng điều làm hài nhi quan tâm nhiều hơn là vì sao nghĩa mẫu muốn xa lánh hài nhi?

Sử Linh Yển như biết không thể lẩn tránh mãi nên nhìn gã:

- Ta mỗi lúc càng thêm ngại những gây hấn và hận thù của giới võ lâm. Không như người ắt luôn náo nức mong minh bạch thân thế. Ta chẳng thể giữ người dù biết người một lòng chí hiếu chí nghĩa. Ta định tâm sẽ tìm một nơi kín đáo khác để ẩn cư, mãi mãi ẩn cư.

Gã nghe bùi ngùi tận đáy lòng:

- Hài nhi không thể biết nơi nghĩa mẫu định đến, chỉ là để sau này thi thoảng lui tới vấn an?

Sử Linh Yển bỗng nhoẻn cười và bình ổn đứng lên:

- Miền Giang Nam tuy đông vui nhưng quá ồn ào e khó hợp với tính khí thích bình lặng của ta. Nếu muốn người có thể tiễn ta một đôi đường ngược lên hướng Bắc. Và biết đâu, hậu hội hữu kỳ, giả như còn duyên tao phùng, mai này người cứ ngược Bắc tìm ta.

Đến lúc này gã mới phát hiện cạnh Sử Linh Yển đã có sẵn một túi hành trang, gã miễn cưỡng gạt đầu:

- Nghĩa mẫu đã chuẩn bị chu tất, đủ hiểu ý nghĩa mẫu đã quyết. Hãy chấp thuận cho hài nhi được tiễn chân người.

Và gã quay mặt đi thật nhanh, tin rằng nghĩa mẫu gã không thể nào nhìn thấy hoặc nhận ra đây là cách gã che giấu một ngấn lệ chỉ suýt nữa thì tuôn trào.

Sử Linh Yển không thấy thật, bằng chứng là cứ bình thản đi trước gã một bước.

Gã lẻo đẻo theo chân, cố tận dụng cơ hội để thu giữ vào tận tâm khảm cách đi dáng đứng lần cuối cùng của Sử Linh Yển, vừa là sư nương vừa như là mẫu thân đích thực của gã.

Vì mãi nhìn ngắm bóng hình thân yêu nên gã cơ hồ không nhận biết đã trải qua bao nhiêu đổi đường, chỉ định ninh nghĩa mẫu vẫn luôn từ Bách Thảo Trang nhắm theo phương Bắc và thẳng bước.

Và đúng như thế, khi gã nghe Sử Linh Yển từ phía trước chợt hắng giọng:

- Đã cách xa Bách Thảo Trang những năm dặm đường, cũng là bắt đầu một hành trình thật gian khó đối với ta nhưng thật dễ để người có thể dừng chân vì không cần tiến đưa nữa. Hãy tự bảo trọng cùng với lời cầu chúc người luôn được bình an.

Gã khựng lại, giọng lo lắng:

- Phía trước đã là rừng núi, vị tất nghĩa mẫu kịp vượt qua trước lúc màn đêm ập về. Sao nghĩa mẫu không hoãn lại, chờ đến sáng ngày hãy đi?

Sử Linh Yển cũng khựng lại, nhưng chỉ là để giải thích cùng gã:

- Ta đã định liệu sẵn tình huống này, sẽ dễ cho ta lẫn đi và không ngại bị người phát hiện đâu là nơi chốn đích thực ta định đến. Người hứa chứ, rằng không được lên bám theo ta?

Gã lo lắng:

- Nghĩa mẫu dù gì cũng là nữ nhân, hài nhi khó thể an tâm để nghĩa mẫu một mình vượt rừng.

Sử Linh Yển vụt quay lại:

- Ta tự lo liệu được, huống hồ lúc này ta đã hoàn toàn hồi phục. Người thật quá đáng khi cứ cho rằng hễ nữ nhân thì không thể sánh bằng nam nhân.

Gã hối hận vì trót lỡ lời. Nhưng đang lúc tìm lời giải thích, gã chợt nghe văng vẳng từ phía trước, khuất lấp đâu đó trong núi rừng, bỗng vang lên một chuỗi kêu thất thanh ...

Gã vùng hạ thấp giọng hỏi Sử Linh Yển:

- Nghĩa mẫu cũng nghe chứ?

Sử Linh Yển đang tái mặt:

- Không ...! Mà có, nhưng thế thì sao? Đâu thể bảo đó là điều sẽ gây phương hại cho ta? Huống hồ tiếng kêu đó chẳng nói lên một điều gì rõ rệt, đã thế còn chếch qua phía Tây Bắc, nào phải phương hướng ta định đi.

Gã vẫn nhẹ giọng nhưng thật quả quyết:

- Tiếng kêu vì bị mấy lượt cây rừng ngăn cản nên ngõ rất xa, kỳ thực chỉ độ nửa dặm đường là cùng. Hải nhi xin mạo muội tiến chân nghĩa mẫu thêm một đoạn nữa. Chờ khi nghĩa mẫu thật sự an toàn vượt qua khoảng cách đó, tự khắc hải nhi sẽ dừng lại, quyết chẳng quấy rầy thêm. Và lần này hãy để hải nhi đi trước khai lộ.

Sử Linh Yển đành thở ra:

- Vì người quá khẩn thiết, thật ta khó chối từ. Đi thì đi.

Gã hớn hử bước đi, lòng rộn ràng vui như mở cờ, nhắm phương Bắc thẳng tiến.

Chợt một loạt kêu thất thanh nữa lại vang lên:

- A ...a ...

Gã lo nghĩa mẫu sợ, vội quay lại để trấn an:

- Nghĩa mẫu nói đúng. Vẫn là tiếng kêu có xuất phát từ phía Tây Bắc. Chúng ta sẽ không nghe nữa khi đi xa hơn.

Nhưng trước mắt gã, diện mạo Sử Linh Yển càng tái nhợt:

- Người có nghĩ đó là bọn Hải Lưu Bang?

Gã lắc đầu:

- Hải nhi không thể quả quyết bất kỳ điều gì. Bất quá chỉ dám đoán nếu là Hải Lưu Bang thì bọn họ mai phục mãi tận đây để làm gì? Nhất định không phải, trừ phi họ quá thần thông quảng đại đã dự đoán thế nào nghĩa mẫu cũng có quyết định này và chọn đúng phương hướng này để phục sẵn.

Sử Linh Yển phân nào nhẹ nhõm:

- Nhưng có quá nhiều tiếng kêu. Những nhân vật nào không chọn đầu lại nhè đúng chỗ này để giao phong tàn sát?

Gã nhoen cười:

- Chỉ là chuyện của người, vì không liên can đến mẫu tử ta hà tất phải quan tâm. Đi tiếp nha?

Sử Linh Yển nhẹ gật đầu:

- Lẽ ra người nên nhân cơ hội này cố khuyên ngăn ta đừng đi. Vì sao người không làm thế?

Gã lại nghe cay cay nơi sống mũi:

- Hải nhi chẳng thể không tôn trọng quyết định của nghĩa mẫu. Huống hồ hải nhi còn hiểu càng khuyên ngăn ắt càng khiến nghĩa mẫu bức dọc, thậm chí có thể thêm hoài nghi. Thế nên hải nhi đành xử sự trái với lòng mình. Thà như vậy để được nghĩa mẫu ưng thuận cho tiến chân thêm một quãng, hơn là chẳng an tâm nếu như nghĩa mẫu cứ khẳng khẳng đi một mình.

Sử Linh Yển khẽ cắn nhẹ vào môi, sau đó bật ra câu quả quyết:

- Người rất hiểu ta. Quả vậy, ngay lúc này e chẳng có gì khiến ta hay đổi chủ ý. Dù thế, người yên tâm, ta cũng thêm hiểu người phần nào, có thể nói, ta đã bắt đầu tin lại vào người. Nào, đi thôi.

Gã thoáng sững sờ. Và khi nhìn nghĩa mẫu, một nụ cười thật tươi tỉnh vụt xuất hiện trên môi gã. Vì có tâm trạng đang thực sự vui nên gã một lần nữa hớn hở tiếp tục bước đi, mở đường cho nghĩa mẫu gã.

Đoạn đường rừng mỗi lúc thêm khó đi. Và để giữ đúng phương hướng, gã cùng Sử Linh Yển đã không ít lần đành thi triển khinh công lao vượt qua những chướng ngại hoặc chẳng dễ đi xuyên qua hoặc sẽ lưu những dấu tích bất lợi nếu dùng lực dọn quang chướng ngại.

Trong một lần như thế, cả hai vừa phi thân lao vượt qua một lùm cây hoang dại mọc um tùm che mất lối, chợt nghe từ khoảng cách không xa vang lên một câu quát hỏi khá đột ngột:

- Đã xảy ra chuyện gì? Có thật theo tin khẩn báo, đệ tử bốn bang đã bị cao nhân bí ẩn hạ thủ không ít nhân mạng?

Thanh âm của tiếng quát hỏi làm cho gã và Sử Linh Yển thoát nghe đều giật mình thất kinh, vội ẩn thân ngay vào giữa một tàng cây rừng.

Và trong chỗ ẩn, gã nghe tiếng Sử Linh Yển thì thào hỏi với tâm trạng hoang mang:

- Trương Y Bình?!

Gã vội đặt một ngón tay lên môi, nhìn và gật đầu với Sử Linh Yển, một thái độ cho thấy chính bản thân gã cũng chẳng dám lên tiếng vì cũng khiếp sợ tương tự.

Sử Linh Yển thì không như thế, vẫn thì thào để phiên trách gã:

- Ta đã tin vào nhận định của người. Không ngờ lại vẫn sa vào vòng mai phục của bọn Hải Lưu Bang.

Gã xoắn xang, đành ào ào giải thích:

- Nhưng họ đã gặp đại địch lợi hại. Sẽ rất thuận lợi khiến chẳng ai phát hiện chúng ta vì song phương mãi lo đối đầu lẫn nhau.

Sử Linh Yển đành gật đầu:

- Người đừng buồn nếu ta mãi quy kết mọi trách nhiệm cho người. Cũng bởi bản tính ta luôn nhất, dám đâu đã lần nào thật sự một mình phải lo đối phó mọi tình huống. Vả lại chọn phương hướng và nhất là có quyết định lia bỏ Bách Thảo Trang đều do ta. Người thật sự không có lỗi.

Chợt có tiếng cười lạnh:

- Vẫn là bọn người? Khá lắm, hóa ra đứng sau một Bách Thảo Trang ngỡ chẳng ra gì lại còn có bậc cao nhân lợi hại. Phải chăng vì thế dù đã qua ba ngày bọn người vẫn mãi lẫn lẩn quanh đây.

Gã kinh tâm, vội hô hoán gọi nghĩa mẫu:

- Hành tung đã bại lộ. Chạy mau, nghĩa mẫu.

Đó là lúc Sử Linh Yển cũng từ giữa tàng cây bật người thi triển khinh công lao đi. Gã lập tức bám theo.

“Vút! Vút!”

Thanh âm của Trương Y Bình đuổi theo cả hai bên gót:

- Lần này bọn người đừng mong thoát!

“Vút!”

Gã đang theo sát nghĩa mẫu bỗng trầm mình trụ tẩn đứng lại:

- Nghĩa mẫu cứ chạy trước. Để hài nhi ngăn địch.

Và gã quay lại, rút kiếm ra, quật ào một chiêu vào bóng nhân ảnh rõ ràng của Trương Y Bình đã đuổi theo thật gần:

- Lão có muốn lĩnh giáo kiếm pháp của ta? Hãy mau đỡ!

“Ào ...”

Trương Y Bình có phản ứng thật nhanh nhạy, lập tức định bộ và giật lùi về phía hậu một bước, vừa vặn thoát kiếm chiêu được gã quật ra bất ngờ.

“Vù ...”

Trương Y Bình còn hừ lạt, quát một tiếng đồng dục:

- Mau ngăn cản mọi lối thoát. Đừng quên mục đang chạy kia chính là thê tử của Lưu Vạn Thế, cần bắt giữ mục cho bằng được. Phần ngươi, tiểu tử họ Phong, ta đã hết nhẫn nại với ngươi rồi. Đỡ!

Trương Y Bình tung một chưởng lực thần tốc vào gã.

“Ào ...”

Nhưng gã bất chợt thu kiếm đảo sát người và hồi hải lao đuổi theo nghĩa mẫu. Nhờ đó gã kịp nhìn thấy Sử Linh Yển quả nhiên đang bị những ba cao thủ Hải Lưu Bang hình thành thế bao vây.

Sử Linh Yển đã rút kiếm nhưng lúc phát chiêu thì lại luống cuống, như thể chẳng biết đối phó với ai trong số ba địch nhân cùng vây hãm.

Gã chạy đến không kịp, đành bật to một lời hô hoán:

- Phi Yển Nhập Động, hãy động thủ mau, nghĩa mẫu.

Tiếng gã hô hoán giúp Sử Linh Yển có quyết định. Và lập tức, Sử Linh Yển cúi khom người, cũng thu kiếm sát vào thân, chỉ chừa mũi kiếm nhô cao một mẫu nhỏ lên khỏi đầu.

Những địch nhân đang vây hãm Sử Linh Yển thoát nhìn thấy liền đồng loạt cười đắc ý. Và cả ba cùng một lúc, từ phương vị mỗi người tìm cách chớp nhanh vào Sử Linh Yển, toan khóa chặt huyết đạo để chế ngự và bắt giữ Sử Linh Yển theo mệnh lệnh đã nghe Trương Y Bình phát lạc.

Vừa lúc này, gã xuất hiện với một chiêu kiếm chụp phủ xuống đầu cả ba địch nhân:

- Bây giờ là chiêu Tiểu Yển Thiên Dục. Mau lên, nghĩa mẫu! Đánh!

Chiêu kiếm của gã vẫn chụp xuống đầu ba địch nhân.

“Ào ...”

Trong khi đó mũi kiếm đang nhô cao của Sử Linh Yển vụt vươn dài ra, lia thật mạnh về phía bên tả, chính là chiêu Tiểu Yển Thiên Dục được Sử Linh Yển thi triển hầu như theo bản năng khi nghe gã hô hoán bảo đánh.

“Vu ...”

Những địch nhân do sự xuất hiện của gã Phong Gia Liêm nên mạnh ai người nấy lo xuất lực đối phó với chiêu kiếm đang chụp xuống. Và họ chợt quên bằng Sử Linh Yển, đầu gối còn một thanh kiếm nữa đang từ giữa họ lia bạt ra.

Thế nên có một địch nhân chợt bật tiếng gào:

- Ôi chao, a ...a ...

Kiểm của Sử Linh Yển vừa cửa ngang thân hình kẻ xấu số.

“Soạt!”

Cùng lúc đó đến lượt Sử Linh Yển cũng kêu gào:

- Ối ..., không phải ta ... chao ôi, vậy là ta đã sát hại một nhân mạng?! A ...

Những loạt gào vì nối tiếp nhau vang ra khiến hai địch nhân còn lại ngỡ ngàng, như không thể hiểu do nguyên nhân nào.

Thừa cơ hội, gã chộp vào tay không cầm kiếm của nghĩa mẫu và lôi đi:

- Chạy, mau!

Trương Y Bình đã đuổi đến:

- Chạy đi đâu? Đỡ!

“Ào ...”

Biết Trương Y Bình đang xuất hiện ngay phía sau, gã tận lực hoành kiếm tạt hậu:

- Thượng Yển Hạ Oanh, nghĩa mẫu, đánh!

Sử Linh Yển vẫn cứ hành động và xuất thủ theo bản năng, chợt uốn ngược nửa người ra phía sau, đồng thời cũng đâm cuộn một chiêu kiếm từ trên xuống.

“Vù ...”

Trương Y Bình lập tức nhảy lùi:

- Yển Oanh Song Kiếm?! Tiểu tử ngươi khá lắm. Đã vậy, hãy đỡ một chưởng Hải Lưu Vạn Thạch Công của ta. Ha ...Ha ...

“Ào ...”

Nhưng một lần nữa, ngay khi có cơ hội, gã lại thúc hối nghĩa mẫu cùng chạy:

- Địch mạnh, ta yếu, chỉ tẩu là thượng sách. Chạy mau, nghĩa mẫu.

“Vút! Vút!”

Bỗng một loạt gào thê thảm nữa lại vẳng đến từ xa xa:

- A ...a ...

Và lần này xuất hiện thêm vài tiếng kêu thất thanh hoảng loạn:

- Hấp Nguyên Công?! Chính là lão ma Hấp Nguyên Ngũ Phích Lịch!!
Chạy ...chạy ...

Gã và nghĩa mẫu đang lo tẩu, chợt nhận ra như chẳng có ai đuổi theo sau.

Gã lấy làm lạ quay lại thì phát hiện Trương Y Bình và những cao thủ Hải Lưu Bang đang dần mất hút về phía Tây Bắc.

Gã nhẹ nhõm, chậm dần lại:

- Ổn rồi. Hải Lưu Bang quả thật chậm đại địch. Chúng ta có thể vừa nghỉ vừa từ từ đi.

Nhưng trái với chủ ý của gã, Sử Linh Yển vẫn xăm xăm bước đi, thần thái khẩn trương lạ.

Gã đành theo chân và tìm lời trấn an:

- Nếu nghĩa mẫu muốn, hài nhi xin được hộ tống cho đến khi vượt khỏi khu rừng.

Nào ngờ, gã chỉ nghe nghĩa mẫu gã lảm nhảm nói một mình:

- Hấp Nguyên Công?! Lão ác ma sao đột nhiên xuất hiện ở đây? Không được, dù thế nào cũng không thể để lọt vào tay lão ác ma.

Gã kinh nghi:

- Nghĩa mẫu? Người đang hoảng sợ đến thế sao? Nghĩa mẫu cũng biết Hấp Nguyên Ngũ Phích Lịch?

Sử Linh Yển rùng mình:

- Ta chỉ nghe Lưu Vạn Thế nói về lão ác ma. Dù vậy, đây là một trong vài nhân vật tà không nhắc đến thì hơn. Bởi nghe đâu đến như thất đại phái hoặc những cao thủ đệ nhất lưu trên võ lâm cũng rất úy kỵ nhân vật này.

Gã cầm tay nghĩa mẫu, bàn tay cũng run lẩy bẩy và trắng nhợt:

- Nhưng Hải Lưu Bang như không khiếp sợ? Bằng chứng là Trương Y Bình vừa cùng nhiều thủ hạ cố tình tìm đến lão ác ma, như để trả thù cho các đệ tử mới bị sát hại.

Sử Linh Yển quay nhìn gã:

- Có thể họ ỷ đông. Nào biết rằng cách đây độ hai mươi năm, lúc Sầm Dịch Quân lần đầu tiên xuất hiện trên giang hồ, đấy là theo lời Lưu Vạn Thế, phu quân

ta thuật kể, hầu như hễ bất luận ai tìm đến đều bị công phu Hấp Nguyên của họ Sầm sát hại. Đến một chết một, đến nhiều chết nhiều, chưa từng có ngoại lệ.

Gã chột rúng động:

- Sầm Dịch Quân?!

Nghĩa mẫu gã gật đầu:

- Đây là tính danh của lão ác ma Hấp Nguyên Ngũ Phích Lịch. Nhưng người làm sao vậy?

Gã đã dừng chân đứng lại. Và vì gã vẫn còn cầm tay nghĩa mẫu nên vô tình cũng giữ Sử Linh Yển đứng lại. Gã đang lắc lắc đầu một cách vô thức:

- Hải nhi nhớ mang máng đã từng nghe tính danh này. Là nghĩa mẫu hoặc sư phụ từng đề cập chẳng? Nhưng nếu vậy, sao hải nhi chẳng nhớ gì thêm, thậm chí về ác danh Hấp Nguyên Ngũ Phích Lịch gì đấy cũng không nhớ? Sầm ... Dịch ... Quân ... lạ thật, sao cứ nửa như nhớ nửa như quên thế này.

Sử Linh Yển cau mày, lên tiếng phủ nhận:

- Ta đã bảo, vì đây là tính danh của một nhân vật tà đường nhắc đến thì hơn, thế nên ta quả quyết ta chưa lần nào lỡ miệng đề cập, nhất là khi có bọn đệ tử các người hiện diện. Người làm sao nghe biết để bảo là nhớ mang máng tính danh này? Huống hồ kể từ khi lên bốn lên năm cho mãi đến tận bây giờ người vẫn quanh quẩn cạnh phu phụ ta, hiển nhiên chẳng có cơ hội để được nghe bất luận ai khác đề cập đến tính danh này.

Gã chột hỏi:

- Nữ nhân đã đưa hải nhi đến và ủy thác cho nhị vị lão nhân gia thì sao?

Sử Linh Yển động tâm:

- Người muốn nói đã nghe chính nữ nhân ấy đề cập? Để làm gì khi người chỉ được năm tuổi là cùng? Trừ phi đó là tính danh của cừu nhân, gia thù của người. Và rằng nữ nhân ấy vì tin chắc thế nào đầu óc non nớt của người cũng ghi nhớ nên cứ nhắc đi nhắc lại mãi bên tai người. Cũng có thể lắm.

Gã vẫn ngây người:

- Nhắc bên tai? Lập đi lập lại mãi để được khắc ghi vào tận tâm khảm? Đường như là vậy ... Nhất định là thế rồi.

Sử Linh Yển bỗng rút tay về:

- Thôi nào, lão ác ma có bản lãnh tuyệt đại thượng thừa, càng là cừu nhân của người thì ta nghĩ người càng nên mau tránh đi thật xa. Hãy chờ khi nào người thật sự đủ bản lãnh, lúc đó mới được nghĩ đến chuyện báo thù. Đi chứ?

Gã nhìn nghĩa mẫu và lắc đầu quả quyết:

- Không. Vì trái với lời nghĩa mẫu phỏng đoán, có vẻ như hài nhi vừa mơ hồ nhớ lại lời căn dặn lại của nữ nhân kia.

Sử Linh Yển lại cau mày:

- Dặn như thế nào?

Gã ngập ngừng:

- Hài nhi không nhớ rõ. Nhưng đại khái chỉ có Sầm Dịch Quân là am hiểu thân thể lai lịch của hài nhi.

Sử Linh Yển cười cười:

- Hiển nhiên là thế. Vì Sầm Dịch Quân Hấp Nguyên Ngũ Phích Lịch là cừu nhân, có cừu nhân nào không bỏ công dò xét kỹ đến tường tận từng chân tơ kẽ tóc của kẻ định sát hại, sau đó mới ra tay?

Gã lại lắc đầu:

- Nhưng cách căn dặn của nữ nhân đối với hài nhi thật khẩn thiết. Và bây giờ càng nhớ lại hài nhi càng có cảm nhận Sầm Dịch Quân không thể là kẻ gia thù.

Sử Linh Yển giật mình:

- Không là thù nhân thì chỉ là bằng hữu. Lẽ nào song thân phụ mẫu người, một trong hai lại là bằng hữu thâm giao cùng hạng ác ma Hấp Nguyên Ngũ Phích Lịch?

Gã bối rối:

- Song thân là ai, hài nhi còn chưa biết thì nói sao được chuyện thâm giao hoặc không cùng với Sầm Dịch Quân, có ngoại hiệu Hấp Nguyên Ngũ Phích Lịch bị gán vào hạng ác ma?

Sử Linh Yển lùi lại, nhăn mặt kinh tởm:

- Phụ phụ ta luôn giáo huấn dưỡng dục mong bọn đệ tử các người sau này trở thành trang hiệp nghĩa, hữu dụng cho giang hồ. Nếu thân thể người thật sự có

liên quan đến hạng ác ma giết người không gớm tay, ta thà đoạn tuyệt ngay lúc này, quyết không có một đệ tử như thế.

Gã cười khổ:

- Hài nhi có bao giờ dám quên kim ngôn giáo huấn của nhị vị lão nhân gia. Chỉ có điều, vì lúc này thân thể chưa minh bạch, hài nhi thật không dám nói trước điều gì.

Sử Linh Yển vụt thở ra:

- Xem ra người rất muốn gặp lão ác ma Sầm Dịch Quân ngay lúc này?

Gã cúi đầu:

- Nghĩa mẫu đã nhận ủy thác của người, liệu có thể giúp hài nhi minh bạch thân thể?

Và gã nghe nghĩa mẫu căn vặn:

- Khi đã minh bạch thì sao?

Gã ngẩng đầu lên:

- Vạn nhất hai đấng sinh thành thật sự có giao du với hạng ác ma và cũng là phường đại gian đại ác tương tự, ắt hẳn hài nhi đành phải nhận chối từ, thà là một cô nhi không biết gì về thân thể, để mãi mãi sống một đời ẩn dật cùng nghĩa mẫu thì hơn.

Sử Linh Yển lộ vẻ khó xử:

- Nhỡ Sầm Dịch Quân chưa gì đã hạ thủ cả ta và người thì sao?

Gã bảo:

- Phải cho họ Sầm biết ngay dụng ý của hài nhi tự tìm đến là gì. Sau đó, nếu thật sự biết rõ lai lịch của hài nhi, đương nhiên họ Sầm không thể tùy tiện ra tay.

Sử Linh Yển lại lo lắng:

- Hãy còn bọn Hải Lưu Bang nữa. Đâu phải dễ dàng gì?

Gã thở dài:

- Nếu vậy, hãy để hài nhi đi một mình. Huống hồ lúc này trời đã tối, nếu có bị phát hiện, bọn Hải Lưu bang sẽ chỉ theo đuổi một mình hài nhi. Nghĩa mẫu càng dễ thoát xa.

Sử Linh Yển chợt nhìn quanh:

- Chao ôi, đã sập tối thật rồi?!

Gã áy náy:

- Nghĩa mẫu không dám đi một mình?

Sử Linh Yển bối rối lúc thừa nhận:

- Điều đó người đã biết rồi. Cũng tại người làm ta chậm chân.

Gã đề xuất:

- Trương Y Bình cùng thủ hạ, ắt chẳng bao lâu cũng bị Hấp Nguyên Công thẩm sát. Hay nghĩa mẫu nán chờ một lúc, sau đó cùng hài nhi đi đến chỗ lão Sầm, đợi khi minh bạch thì dù có thế nào hài nhi cũng có cách lo liệu vẹn toàn cho nghĩa mẫu?

Sử Linh Yển ngao ngán:

- Đành phải như thế thôi. Nếu đoán biết trước, ta thà đợi đến sáng như người từng nói. Bây giờ thì quá muộn.

Cả hai tìm chỗ lánh thân, vừa chú tâm nghe ngóng xung quanh vừa lan man theo đuổi với từng cách suy nghĩ của mỗi người.

Và đột nhiên Sử Linh Yển thì thào:

- Có thật người chỉ vô tâm lúc cắt mảnh da thú vào người?

Gã thở ra nhè nhẹ:

- Khi đó nghĩa mẫu như bị hụt hẫng, do phát hiện sư phụ có hành vi che giấu bất minh. Hài nhi vì mãi lo lắng, hoàn toàn không ngờ bản thân lại có hành động như vậy. Huống hồ ở mảnh da cơ hồ không ẩn giấu bất kỳ điều gì, nếu hài nhi có nhị tâm thì lợi chẳng thấy, trái lại chỉ chuốc lấy nghi ngờ vạn lần khó giải tỏa.

Trong màn đêm đen, gã lơ mờ thấy Sử Linh Yển gật đầu:

- Thật tâm người có nghĩ đó là vật vô dụng?

Gã bảo:

- Hài nhi không dám dối lòng, quả tình có nghĩ đây là vật không thể bảo tụy vô dụng nhưng sư phụ vẫn lén giấu đi. Và nếu có cơ hội, hài nhi ắt hẳn sẽ cố giúp nghĩa mẫu minh bạch hư thực.

Sử Linh Yển chợt thốt:

- Người luôn chứng tỏ có tư chất không kém. Hay là người thực hiện điều đó giúp ta?

Gã lập tức khước từ:

- Trước mặt nghĩa mẫu, hài nhi đã lập thệ, quyết không nhìn chứ đừng nói là chạm vào vật đó lần nữa. Xin nghĩa mẫu lượng thứ, vì hài nhi thật sự không thể.

Sử Linh Yển mỉm cười:

- Người không còn hiếu kỳ, muốn khám phá điều bí ẩn của mảnh da?

Gã thú nhận:

- Nhưng hài nhi đã chẳng còn cơ hội.

- Vậy nếu ta phế bỏ lời lập thệ của người, xem như chuyện đó không hề xảy ra thì sao?

Gã lắc đầu:

- Quyết không thể lúc này.

- Vậy thì khi nào?

Gã bảo:

- Nghĩa mẫu cứ tìm nơi ẩn cư. Và tùy theo thiên ý, nếu sau này hài nhi còn cơ hội tìm gặp nghĩa mẫu, giả như nghĩa mẫu vẫn không thay đổi ý định, có thể lúc đó hài nhi sẽ tuân lệnh.

Sử Linh Yển vụt chép miệng:

- Ta chợt có ý nghĩ, biết đâu ở mảnh da, điều bí ẩn chính là một tâm pháp võ công thượng thừa thì sao? Người tự chối bỏ cơ hội lần này liệu có để chậm việc luyện công, cũng là chậm trễ việc tầm hung báo thù?

Gã cũng chép miệng:

- Hài nhi cũng đang tự hỏi tương tự. Nhưng biết làm sao một khi chính hài nhi đã gây ra sự việc đáng tiếc.

- Người thật khảng khái, thay vì cứ nhận lời, sau đó khi đã nắm giữ mảnh da vào tay, giả dụ người vẫn manh tâm chiếm đoạt thì ta hoàn toàn vô năng ngăn cản người.

Gã lắc đầu quầy quậy:

- Hải nhi luôn được giáo huấn từ nhỏ, những hành vi phi nhân tính như thế quyết không thể thực hiện.

Sử Linh Yến lập tức thở hắt ra:

- Được rồi, ta chỉ thử lòng dạ người và thật sự hải lòng vì thấy người vượt qua thử thách. Chính điều đó khiến ta quyết định, sẽ giúp người minh bạch thân thế, chẳng ngại nữa cho dù xuất thân của người có thể chẳng ra gì.

Gã sững sờ:

- Nghĩa mẫu chỉ thử lòng hải nhi?

- Không sai. Vì thứ nhất, mảnh da đã bị ta tự tay hủy bỏ. Giả như khi nãy người bất chợt để lộ tâm địa bất chính thì cũng chẳng còn mảnh da cho người toại nguyện. Thứ hai, người cho thấy đã thấm nhuần những lời giáo huấn của phụ phụ ta, có nghĩa là xuất xứ người dù có như thế nào thì bản thân người cũng không thể tự thay đổi chỉ trong một sớm một chiều. Là điều ta rất quan ngại khi nghe bảo người có thể có can hệ đến lão ác ma Hấp Nguyên Ngũ Phích Lịch Sầm Dịch Quân.

Gã cố nhìn vào mắt nghĩa mẫu, xuyên qua bóng đêm đen:

- Mảnh da không thể vô dụng nếu đã do sư phụ tự tay cất giấu. Cung hỷ nghĩa mẫu đã sớm phát hiện điều bí ẩn.

Nghĩa mẫu gã cũng nhìn lại gã:

- Ta hy vọng đây là lời thật tâm xuất phát tận đáy lòng người.

Gã nghe nhẹ cả người:

- Nghĩa mẫu cần tìm chỗ ẩn náu luyện công, là tuyệt học được giấu một cách bí mật trong mảnh da. Vậy là hải yên lòng, chẳng lo nữa vì không có hải nhi bên cạnh nên nghĩa mẫu khó tự lo thân.

Sử Linh Yến cũng bảo:

- Ta đang hy vọng như thế. Người không quan tâm mong được biết đây là tuyệt học gì ư?

Gã mỉm cười đầy hàm ý:

- Nếu thật sự cần ắt nghĩa mẫu sẽ tiết lộ. Hải nhi sợ lắm rồi giả như lại để nghĩa mẫu nghi ngờ thêm lần nữa.

Sử Linh Yến phì cười:

- Người sợ thật ư?

Gã gật đầu:

- Gia thân duy nhất cho đến tận lúc này đối với hài nhi chính là nghĩa mẫu. Có thể nói, thà hài nhi chịu chết thay hơn là để bất luận ai gây phương hại hoặc gieo sâu khổ cho nghĩa mẫu.

Sử Linh Yển chớp mắt:

- Lưu Vạn Thế cũng từng nói với ta câu tương tự. Có ai ngờ bấy lâu nay lão chẳng hề thật tâm cùng ta. Người có biết còn nguyên nhân nào nữa khiến ta đi đến quyết định sẽ ẩn ngụ một mình luyện công?

Gã sinh nghi:

- Nghĩa mẫu đã tình cờ phát hiện sư phụ còn che giấu một vài điều nào khác chăng?

Sử Linh Yển lắc đầu:

- Chỉ một là đủ. Và ta nhớ lại, thảo nào có rất nhiều lần lão viện dẫn đủ lý do để tìm cho riêng lão chỗ luyện công. Nghĩa là lão đã lén ta âm thầm luyện theo các công phu kỳ thực đều do ta phát hiện. Vậy là ta hận lão, hận cả bản thân, rằng tại sao không đủ dõm lược như mọi người để tự lực lo cho bản thân? Thế nên ta quyết định đã đến lúc cần thay đổi. Và một điều may mắn đã đến, nhờ có người, ta đã vượt qua nỗi sợ hãi lần đầu tiên tự tay sát hại địch nhân.

Gã cảm nhận có nỗi lo lắng mơ hồ đang từ từ ập đến:

- Biết đâu sư phụ còn có ẩn tình chưa tiện thổ lộ? Ý hài nhi muốn nói, nghĩa mẫu tạm thời đừng nuôi mãi mối hận trong lòng một khi mọi hư thực còn chờ được sáng tỏ.

Sử Linh Yển tủm tỉm cười:

- Người lo ngại ta đang từ yêu chuyển sang hận? Và đây là một trong các nguyên do để cổ nhân lưu lại một câu: “Tối độc phụ nhân tâm”. Hãy yên tâm, lão đã chết, ta sẽ sớm nguôi hận. Bất quá chỉ nhắc lại để ta thêm động lực tiến hành việc thay đổi bản thân. Và người, nếu vẫn một niềm tôn kính, luôn ngoan ngoãn lễ độ với ta, người sẽ mãi mãi là Liêm nhi của ta.

Gã xúc động:

- Nghĩa mẫu!

Sử Linh Yển đã bắt đầu tiến hành việc thay đổi bản thân và chợt đứng lên:

- Chỉ độ một canh giờ nữa trời sẽ sáng. Bọn Hải Lưu Bang nếu chưa vong mạng thì ắt cũng bỏ đi từ lâu. Có lẽ đã đến lúc chúng ta thử đi gặp lão ác ma một lần. Đi nào.

Sử Linh Yển đã cứng cổ hơn lên. Phong Gia Liêm đang thầm ghi nhận điều này.

- o O o -